

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 230/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť P. G., P., vo veci namietaného porušenia základného práva „na spravodlivý súdny proces a základné právo rovnosti“ rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č. k. PE-4 C 31/04-72 z 26. mája 2005 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 25 Co 141/05-111 z 19. januára 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2006 doručená sťažnosť P. G., P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva „na spravodlivý súdny proces a základné právo rovnosti“ rozsudkom Okresného súdu Topoľčany (ďalej aj „okresný súd“) č. k. PE-4 C 31/04-72 z 26. mája 2005 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 25 Co 141/05-111 z 19. januára 2006.

Zo sťažnosti vyplynulo, že: *„Podpísaná P. G., podávam sťažnosť proti vyššie uvedeným súdnym rozhodnutiam, ktorými bol porušený zákon, moje základné práva - právo na spravodlivý súdny proces a základné právo rovnosti.*

V tomto konaní sa prejednávala náhrada škody, ktorú mi spôsobil zamestnávateľ (odporca) porušením právnej povinnosti.

Podľa môjho názoru týmito rozhodnutiami súdov bol porušený zákon, keď súdy rozhodli o tom, že zamietli moju žalobu o náhradu škody (vo výške 37 953,- Sk a o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 2-násobku diskontnej sadzby stanovenej NBS v zmysle Nar. Vlády č. 87/1995 Zb.), i napriek skutočnosti, že súdy mali preukázané, že škoda vznikla a spôsobil mi ju odporca porušením právnej povinnosti.

1. Suma 37 953,- Sk pozostáva zo sumy 26 044,40 Sk; je to škoda ktorá mi vznikla ako strata na zárobku a i napriek právoplatnému rozhodnutiu súdu o neplatnom rozviazaní pracovného pomeru mi odporca odmietol výkon práce na pôvodnom pracovisku, čím porušil právnú povinnosť.

2. Suma 37 953,- Sk pozostáva zo sumy 1 608,60 Sk, je to škoda ktorá mi vznikla porušením právnej povinnosti odporcu, keď mi odmietol vyplatiť náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru, ktorá mi prislúchala zo zákona a ktorú som musela vymáhať súdnou cestou. Nestotožňujem sa s názormi súdov, keď prvostupňový súd vo veci samej moju žalobu zamietol a odvolací súd v tejto časti rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že v tejto časti konanie zastavil – (jedná sa o škodu spôsobenú na strate na zárobku) 26 044,40 Sk za škodu spôsobenú súdnym procesom o náhradu mzdy v ktorom mi súd v tom konaní uplatňované trovy konania (1 608,60 Sk) nepriznal. Právoplatné rozhodnutie o náhrade mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru, (proti ktorému som nepodala odvolanie z dôvodov hodných osobitného zreteľa) nezakladá zánik práva na podanie žaloby o náhradu škody vyššie uvádzaných súm.

V tomto konaní som nevymáhala sumu 26 044,40 Sk ako náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru, ani som si neuplatňovala náhradu trov konania 1 608,60 Sk, ale som si uplatňovala náhradu škody ktorá mi vznikla porušením právnej povinnosti odporcu a preto nemohlo ísť v tomto konaní o vec už raz právoplatne rozhodnutú. Odporca porušil právnú povinnosť, keď mi odmietol výkon práce na pôvodnom pracovisku po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru, tak mi spôsobil vyššie uvedení škodu na strate na zárobku. Takisto porušil právnú povinnosť, keď mi odmietol vyplatiť náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru, ktorá mi prislúchala zo zákona, čím mi spôsobil škodu tým, že som musela náhradu mzdy vymáhať súdnou cestou (1 608,60).

3. Suma 37 953,- Sk pozostáva zo sumy 10 300,- Sk, je to škoda ktorá mi vznikla porušením právnej povinnosti odporcu, keď mi odmietol po nadobudnutí právoplatnosti neplatného rozviazania pracovného pomeru dňa 29. 10. 2002 výkon práce na pôvodnom pracovisku, odmietol mi vyplatiť náhradu mzdy, ktorá mi prislúchala zo zákona., odmietol mi vykonať ročné zúčtovanie dane za rok 2002. Keby mi bol odporca vykonal ročné zúčtovanie dane za rok 2001 a následne za rok 2003 vznikol by mi preplatok na dani za uvedené roky spolu 1 220,- Sk. Keďže tak neurobil vznikol mi na dani nedoplatok vo výške 9 080,- Sk. Až v roku 2003 mi vyplatil náhradu mzdy aj za rok 2002, nemala som započítanú nezdaniteľnú časť základu dane v sume 72 360,- Sk za rok 2002. Porušením právnej povinnosti odporcu mi tak bola spôsobená škoda vo výške 10 300,- Sk (1 220,- Sk + 9 080,- Sk). (...)

Súdy (...) sa dopustili pochybenia, keď nedostatočne vyhodnotili skutkový stav v súlade s ustanovením § 132 O. s. p. a následne vykonané dôkazy nepresvedčivo, nekonkrétne a v rozpore s ustanovením § 157 O. s. p. popísali a neuviedli dostatočne jasne, ktoré skutočnosti vzali za dokázané, o ktoré svoje skutkové zistenia opreli a akými úvahami sa spravovali pri hodnotení dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Neuviedli prečo nevykonali dôkazy, ktoré boli navrhované a to vypočutie svedkov, ktorí môžu potvrdiť, že odporca dňa 29. 10. 2002 sa vyjadril, že on odo mňa nepotrebuje, aby som zložila sľub zamestnanca, pretože on zamestnankyňu už na mojom pracovnom mieste má, ktorú prijal na dobu neurčitú a nemôže ju prepustiť.

Súdu bolo preukázané, že odporca mi dňa 29. 10. 2002 odmietol výkon práce na pôvodnom pracovisku, čo vyplýva už okrem iného i z právoplatného rozhodnutia súdu o náhrade mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru, ktoré som súdu predložila a z ktorého odôvodnenia vyplýva, že už v tomto konaní odporca potvrdil, že mi odmietol výkon práce dňa 29. 10. 2002, čím porušil právnu povinnosť.

Keďže v tomto konaní som si uplatňovala náhradu škody za obdobie od 01. 04. 2002 do 19. 06. 2003 (od 20. 06. 2003 mi odporca vyplácal mzdu podľa zákona o verejnej službe), nemohol byť v tomto prípade podkladom pre rozhodnutie súdu v tejto veci rozviazanie pracovného pomeru zo dňa 16. 10. 2003, ktorého dôvod odporca vykonštruoval (pre nezloženie sľubu 25. 08. 2003).

Súdny spis z vyššie uvedeného konania súd účelovo priložil k tomuto konaniu a po mnohých obštrukciách zo strany súdu som až 25. 05. 2006 obdržala kópiu spisu (o uvedenom neplatnom rozviazaní pracovného pomeru), z ktorého som sa dozvedela o dôvodoch pre podanie návrhu na obnovu konania.

Podozrenie vzbudzuje i tá skutočnosť, že v tomto konaní mala na Krajskom súde v Nitre rozhodovať predsedníčka senátu JUDr. E. M., ktorej bol tento spis pridelený, čo vyplýva jednak z predvolania na pojednávanie zo dňa 29. 11. 2005, ako i podľa telefonického rozhovoru, kedy mi bolo oznámené, že spis bol pridelený vyššie uvedenej predsedníčke senátu (informovala som sa na odvolacom súde pod akou sp. zn. je toto konanie vedené, pretože som chcela zaslať súdu dôkaz o zaplatení daňového nedoplatku a opakovane navrhnúť vypočutie svedkov).

Bola som však prekvapená, keď v odvolacom konaní vo veci rozhodoval predseda senátu JUDr. D. H., ktorý očividne obhajoval odporcu a opakovane uviedol, že odporca neporušil právnu povinnosť, hoci z dôkazov ktoré boli vykonané a ktoré boli odvolaciemu súdu predložené, to tak nie je. V odôvodnení rozsudku uviedol, že odporca mi mal dňa 29. 10. 2002 umožniť výkon práce, ak tak neurobil porušil právnu povinnosť. Prvostupňový súd uviedol v odôvodnení, že odporca právnu povinnosť porušil.

V dôsledku porušenia právnej povinnosti odporcu mi bola spôsobená škoda a na súdoch som sa nedovolala spravodlivosti. Rozhodnutie súdov spočíva v nesprávnom právnom posúdení. Hodnotenie dôkazov odporuje zásadám logického myslenia. V odôvodnení rozsudku sa uvádza, že odporca porušil právnu povinnosť, súdy však moju žalobu zamietli.

Z Daňového úradu v P. mi bolo oznámené, že nedoplatok na dani budú odo mňa vymáhať v rámci exekučného konania. Takmer dva roky som musela venovať korešpondencii s daňovým úradom a prosiť ich, aby mi nevykonali exekúciu. Bolo pre mňa ponižujúce, keď som bola nútená práve pre možnú exekúciu prosiť známych, aby mi požičali 9 080,- Sk. Nikto mi však žiadanú sumu nemohol požičať. Po vyhlásení rozsudku súdu I. stupňa, súd v odôvodnení uviedol, že ak uvedenú sumu zaplatím odvolací súd jeho rozhodnutie zmení.

Napokon som si sumu 9 080,- Sk požičala, ale som sa zaviazala, že ju najneskôr do 31. 03. 2006 vrátim. Keďže súdy moju žalobu zamietli, nemám finančné prostriedky na

vrátenie dlhu a preto sa narušil i môj vzťah s osobou, ktorá mi uvedené finančné prostriedky požičala a ktoré som doposiaľ nevrátila.

Rozhodnutiami súdov, ktorými bol porušený zákon, moje základné práva na spravodlivý proces, právo rovnosti, požadujem aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej výšku ponechávam na spravodlivom rozhodnutí Ústavného súdu SR. (...)

Na základe uvedeného navrhujem, aby Ústavný súd SR rozhodol tak, že rozhodnutie Okresného súdu v Topoľčanoch PE-4 C 31/04-72 z 26. 05. 2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre 25 Co 141/04-111 z 19. 01. 2006, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26. 04. 2006- vo veci samej zruší a vec vráti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Navrhujem, aby Ústavný súd SR priznal sťažovateľke ktorej základné práva boli nezákonnými rozhodnutiami súdov porušené, aj primerané finančné zadosťučinenie, ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, ktorej výšku ponechávam na spravodlivom rozhodnutí Ústavného súdu SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je označené porušenie základných práv sťažovateľky „na spravodlivý súdny proces a základné právo rovnosti“ rozsudkom okresného súdu č. k. PE-4 C 31/04-72 z 26. mája 2005 a rozsudkom krajského súdu č. k. 25 Co 141/05-111 z 19. januára 2006.

1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľka napadla rozsudok okresného súdu, ako aj rozsudok krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať postup a rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal v dôsledku odvolania sťažovateľky krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k okresnému súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namietala aj porušenie jej základného práva „*na spravodlivý súdny proces a základné právo rovnosti*“ rozsudkom krajského súdu č. k. 25 Co 141/05-111 z 19. januára 2006.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je, že „*rozhodnutie súdov spočíva v nesprávnom právnom posúdení*“, pričom krajský súd napadnuté rozhodnutie najmä nasledovne odôvodnil:

„*Z obsahu spisu OS Partizánske sp. zn. 4 C 197/02 vyplýva, že navrhovateľka sa návrhom došlým súdu 29. 10. 2002 domáhala náhrady mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru a náhrady mzdy za dovolenku z dôvodu, že 23. 4. 2001 jej bolo doručené rozviazanie pracovného pomeru dňom 20. 3. 2001. Podala návrh o vyslovenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru. Okresný súd v Partizánskom rozsudkom z 18. 4. 2002 č. k. 102/01-167 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 9. 10. 2002 č. k. 19 Co 304/02-225 určil, že okamžité zrušenie pracovného pomeru zo dňa 20. 3. 2001 podľa § 53 ods. 1 písm. b) ZP je neplatné. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 5. 6. 2002.*

Od 1. 1. 2002 sa právnym nástupcom zamestnávateľa navrhovateľky Okresného úradu v P. – odboru školstva, stala Základná škola v P. Požadovala podľa špecifikácie svojich nárokov náhradu mzdy za obdobie od 18. 3. 2002 do 19. 6. 2003 vo výške 142.970,- Sk a to vrátane náhrady mzdy za 25 dní dovolenky v r. 2002 ako aj ďalšieho uloženia povinnosti odporcovi vyplácať jej čistú mzdu 9.500,- Sk od 19. 6. 2003 až do doby kedy jej zamestnávateľ umožní nastúpiť do práce. Rozsudkom z 19. 6. 2003, právoplatným 15. 8. 2003, súd, zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke 142.702,50 Sk so 16,5 % úrokmi z omeškania s určeným počiatkom omeškania jednotlivých súm do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku súd návrh zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Tým rozsudkom zamietol aj návrh navrhovateľky na priznanie vyššej náhrady mzdy ako jej bol a priznaná. Ide o prekážku právoplatne rozsúdenej veci, lebo ide o totožnosť skutku účastníkov konania i rovnaký dôvod.

Odvolačí súd preto rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 OSP zrušil v časti o nároku na náhradu ušlej mzdy za obdobie od 1. 4. 2002 do 19. 6. 2003 a konanie o tejto časti podľa § 104 ods. 1 OSP zastavil. Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil. Neprichádzalo do úvahy uplatňovanie náhrady trov konania lebo ani ako vo forme náhrady škody v konaní o neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru vedené pod sp. zn. 4 C 102/01 rozsudkom z 18. 4. 2002 určil, že okamžité zrušenie pracovného pomeru navrhovateľkou je neplatné a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume 2.214,90 Sk, pričom uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 9. 10. 2002 č. k. 19 Co 304/02-225 bolo odvolanie odporcu zamietnuté. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 5. 6. 2002. Navrhovateľke boli z tohto konania v súvislosti s neplatnosťou okamžitého zrušenia pracovného pomeru priznané trovy konania v tej výške ako rozhodol súd. Uplatňovanie náhrady trovy konania z konania v súvislosti s návrhom na určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru, preto neprichádzalo do úvahy. Rovnako v konaní pred OS v Partizánskom sp. zn. 4 C 197/02-110 z 19. 6. 2003 súd rozhodol o trovách konania účastníkov tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Proti rozsudku nebolo podané odvolanie žiadnym z účastníkov a nadobudlo právoplatnosť 15. 8. 2003. Ani v súvislosti s uplatnením nároku na náhradu ušlej mzdy, navrhovateľka sa nemôže úspešne

domáhať trov konania. Pokiaľ ide o ďalší nárok, súd prvého stupňa správne preto jej nárok, ktorým požadovala sumu 1.608,60 Sk správne zamietol. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok podľa § 219 OSP.

Rovnako správne je rozhodnutie súdu prvého stupňa týkajúci sa nároku na zaplatenie sumy 10.300,- Sk a týkajúce sa i daného nároku na náhradu škody v dôsledku toho, že zamestnávateľ odmietol vykonať ročné zúčtovanie dane za rok 2002, kedy by jej vznikol preplatok 1.220,- Sk a keďže vykonal ročné zúčtovanie dane v r. 2003 vznikol jej tak nedoplatok na dani vo výške 9.080,- Sk, ktorý v konečnom dôsledku aj na základe právoplatného platobného výmeru, vydaného Daňovým úradom v P., zaplatila, Zamestnávateľ ako platiteľ dane odvádza z príjmu zo závislej činnosti fyzickej osoby v zmysle vtedy platného zákona č. 366/1999 Z. z. a vykonal aj zúčtovanie dane z príjmov, ktoré boli v zdaňovacom období navrhovateľke vyplatené. Rozhodnutím daňového úradu platobným výmerom vydanom Daňovým úradom v P. dňa 24. 9. 2004 vyrúbil nedoplatok dane z príjmov fyzických osôb zo závislej činnosti a funkčných požitkov za obdobie r. 2003 sumou 9.080,- Sk. Navrhovateľka túto sumu v konečnom dôsledku daňovému úradu 11. 1. 2006 zaplatila.

Odvolací súd dospel k záveru, že platiteľ dane postupoval v r. 2002 a 2003 pri zdaňovaní príjmu navrhovateľky podľa zákona č. 366/1999 Z. z., resp. podľa zák. č. 593/2003 Z. z. o dani z príjmov. Odporca nespôsobil navrhovateľke škodu a preto jej nárok nie je dôvodný.“

Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad krajského súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol

svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2006